

Arrest

nr. 323 574 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt door de politie aangehouden naar aanleiding van een controle inzake illegale economie in een salon te Dilbeek op 13 juni 2024.

1.2. Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Dilbeek op 13.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: [J.] [S.] [D.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

Alias:

naam: [A.]-[H.]

voornaam: [J.] [S.] [D.]

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: Hij verklaart dat hij twee broers heeft die legaal in België verblijven. Tijdens een intakeverslag ICAM op 04.1.2024 verklaarde hij ook al bij een broer te verblijven. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: [A.]-[H.], [J.] [S.] [D.], geboren op (...) 1993, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: [A.]-[H.], [J.] [S.] [D.], geboren op (...) 1993, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Irak omdat hij daar bedreigd wordt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Irak ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De aangehaalde elementen werden bovendien reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 11.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het verzoek werd bij beslissing van 15.01.2020 als niet-ontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van migraine.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: [A.]-[H.], [J.] [S.] [D.], geboren op (...) 1993, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [D.] [N.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem de betrokkene, [J.] [S.] [D.], [A.] op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 13.06.2024."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“De verzoekende partij voert als eerste en enig middel een schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, - de materiële motiveringsplicht — Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet - art. 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht, manifeste beoordelingsfout, schending van art. 7, alinea 1, 1° en 3° en art. 74/11, 74/13, 74/14 §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet, het beginsel van hoor en wederhoor (het hoorrecht) en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en een Manifeste appreciatiefout aan;

6.1. Eerste grief: schending van het recht om te worden gehoord — de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht, manifeste beoordelingsfout

14. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en M., EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adresstaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » .

15. Redelijkerwijs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen besluit een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

16. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

"De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn".

17. Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken besluit. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing.

18. Volgens vaste rechtspraak "houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene" .

19. En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen". De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

20. Het is ook gebruikelijk dat "om een geïnformeerd beslissing te kunnen nemen, de bevoegde autoriteit een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de informatie moet verzamelen die nodig is om een beslissing te nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak; deze verplichting vloeit voort uit het voorzichtigheidsbeginsel, ook bekend als de "zorgplicht".

21. Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of het Beslissing gebaseerd op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid" (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt").

22. Het gaat er ook om na te gaan of zij "feiten die niet uit het administratieve dossier blijken, niet als vaststaand heeft beschouwd en of zij in de materiële en formele motivering van haar besluit geen interpretatie heeft gegeven die gebaseerd is op een kennelijke beoordelingsfout".

23. In het onderhavige geval stelt de wederpartij in de genomen beslissing o.a. dat:

- Betrokkene verklaart geen familie in België te hebben
- Hij verklaart dat hij 2 broers heeft die legaal in België verblijven
- In dit verband zou er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk zijn gemaakt.

24. Verzoeker lijkt geen concreet en effectief recht om te worden gehoord te hebben gehad. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt het recht om te worden gehoord in dat "de overheid, om met kennis van zaken te kunnen oordelen, een nauwgezet onderzoek naar de feiten moet verrichten, de nodige informatie moet verzamelen om een beslissing te kunnen nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseert dat dit recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel.

25. Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden. Op basis van de beslissing die aan verzoeker is gegeven, wijst niets erop dat hij individueel is ondervraagd, maar integendeel dat hij slechts het voorwerp was geweest van een "recht om te worden gehoord, aangevuld door het politiebureau" op de dag dat de beslissing werd genomen. Uit artikel 6, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 tot delegatie van bepaalde bevoegdheden aan de minister die toegang heeft tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die onder zijn of haar bevoegdheid vallen, volgt echter niet dat "de politiezone van Dilbeek" bevoegd is voor de toepassing van artikel 7 van de wet. In de beschikking wordt niet aangegeven onder welke omstandigheden dit "recht om te worden gehoord" is gerealiseerd en of de Verzoekende partij daadwerkelijk in de gelegenheid is gesteld om bewijs te leveren tegen het voorgestelde uitzettingsbevel.

26. Indien verzoeker correct was gehoord, had hij het volgende kunnen uitleggen:

- Dat hij al sinds lange tijd een duurzame relatie heeft met mevrouw [N.] [E.] [H.] [A.] [B.], met de Spaanse nationaliteit
- Dat verzoeker sinds 27/11/2023 is ingeschreven in Spanje bij zijn partner, op het volgende adres: te (...)
- Dat verzoeker en zijn partner stappen hebben ondernomen om hun duurzame relatie te registreren en dat er een verblijfsaanvraag lopende is;

27. Bovendien hoewel het Hof van Justitie in een recent arrest heeft herinnerd dat artikel 41 van het Handvest niet aan de lidstaten is gericht, maar alleen aan de instellingen, organen en organismen van de Unie, is het echter van oordeel dat:

« Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, date en algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden .»

28. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-249/13 van 11 december 2014 aangegeven dat:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten [...]. Vervolgens zijn de lidstaten [...] op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...], verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen [...] »

29. In zijn arrest C-383/13 van 10 september 2013, heeft het Hof van Justitie verklaard dat:

« [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die van die natuur zijn dat ze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben

30. In het onderhavige geval zal Uw Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden beslissing te nemen.

31. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot zijn gezinssituatie naar voren te brengen; in dit geval kon niet worden vertrouwd op de informatie die met name in punt 23 van dit verzoek is vermeld.

32. Zonder zich hierover uit te spreken, kan uw Raad slechts vaststellen dat verweerster het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van het Europees recht niet heeft geëerbiedigd door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen om vóór de vaststelling van de bestreden maatregel, die een beslissing vormt dat de belangen van verzoeker kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze haar opmerkingen kenbaar te maken.

33. *In die omstandigheden kan redelijkerwijs niet worden gesteld dat de administratieve procedure in ieder geval niet tot een ander resultaat had kunnen leiden. Het gezinsleven is duidelijk een van de elementen die de genomen beslissing kunnen tegenwerken of de inhoud ervan kunnen beïnvloeden. Uit het voorgaande volgt dat het middel in deze zaak op het eerste gezicht gegrond is.*

34. *De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: «Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest ».*

35. *In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.*

36. *Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011:*

« Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

37. *Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.*

38. *Verwerende partij is op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.*

39. *Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel begaat.*

40. *De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.*

41. *De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.*

42. *Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).*

43. *In het arrest M.G. en N.R van 10 september 2013 heeft het Hof Van Justitie van de Europese Unie verklaard dat:*

« Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. (...)

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de

administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging [een verandering de beslissing] »

44. Op dezelfde manier moet Uw Raad concluderen dat het recht van de heer [J.] [S.] [D.] om te worden gehoord is geschonden en dat de bestreden beslissing derhalve nietig moeten worden verklaard.

45. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel begaat, door geen rekening te houden met de relatie van verzoeker met een burger van die unie, het feit dat zij duurzaam samenwonen en er een verblijfsaanvraag lopende is op basis van deze duurzame relatie. Dat iedere administratieve rechtshandeling geschraagd moet zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier. Dat dit hier niet het geval is.

46. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

47. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

6.2. Tweede grief: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM

48. Verzoekende partij voert het tweede middel aan op schending van artikel 8 EVRM.

49. Verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 8 van het verdrag als volgt luidt:

« 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

50. Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familielevens worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen.

51. In casu dient verwerende partij aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privé- en gezinsleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

52. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, is het eerst nodig om na te gaan of een familie betrokken is. Vervolgens moet duidelijk zijn dat de persoonlijke verbinding tussen de leden van die familie voldoende intiem is.

53. Het begrip « privéleven » wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de rechten van de mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.

54. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen.

55. In casu is het de tegenpartij aangewezen om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privéleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

56. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het

recht van de Verzoekende partij om het privéleven te respecteren. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag.

57. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoonst dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd. Hoewel de partner van verzoeker in Spanje woonachtig is, dient er alsnog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een inmenging van het gezinsleven van verzoeker betreft. Verzoeker zal immers niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar zijn partner in Spanje, alwaar hij woonachtig is en alwaar een procedure lopende is.

58. Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel gegrond is binnen de grenzen die hierboven zijn omschreven en genomen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, en het vervolgens een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

59. Ten slotte volgt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens dat de familieband tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld. In dit geval is het belangrijk eraan te herinneren dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de familieband tussen de partners wordt verondersteld.

60. In dit geval zal uw Raad er rekening mee houden dat de familieband wordt vastgesteld door de neergelegde stukken. Het bestaan van een gezinsleven van hun kant kan dus worden verondersteld.

61. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet hij, gelet op de omstandigheden van de zaak, eerst met voldoende nauwkeurigheid het bestaan van het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept en de wijze waarop de bestreden beschikking is geschonden, vaststellen.

62. Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

63. Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

64. Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavig geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

65. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de

tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

66. Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016):

« 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même – par hypothèse forcé –, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

67. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:

« [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ».

68. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op het gezinsleven van de verzoeker.

69. De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. Ze heeft geen evenredig rekening gehouden met de inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker.

70. Ten slotte door geen rekening te houden met het gezinsleven in België en in Europa van verzoeker heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

2.2.2. Verzoeker zet het middel aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de door hem aangevoerde rechtsregels en jurisprudentie. Verzoeker geeft hiermee blijk van een grondige kennis van de relevante regelgeving, zodat de Raad ermee kan volstaan naar verzoekers uiteenzetting te verwijzen.

Waar verzoeker *in concreto* aanvoert dat hij niet naar behoren werd gehoord, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker werd gehoord door de politie van Dilbeek op 13 juni 2024. Verzoeker voert aan dat hij geen raadsman had en dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de beslissing die werd overwogen. De Raad merkt op dat verzoeker werd aangetroffen in een situatie van zwartwerk, dat te zijnen aanzien reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen en dat verzoeker nadien naar Spanje reisde om er een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze gegevens wijzen er op dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij enige notie heeft van de verblijfssituatie waarin hij zich bevindt. Daarnaast merkt de Raad op dat van een normaal zorgvuldig persoon, bij de uitoefening van een wederkerig recht, zoals *in casu* het zich naar een ander land verplaatsen om er arbeid te verrichten, kan worden verwacht dat deze zich inlicht over de verblijfsvoorwaarden die op hem van toepassing zijn. Dat verzoeker zich, op het ogenblik dat hij werd gehoord door de politie, niet bewust zou zijn geweest van de irreguliere

verblijfssituatie waarin hij zich bevond en de mogelijke gevolgen daarvan, acht de Raad niet aannemelijk. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij betoogt dat hij niet voldoende op de hoogte werd gesteld van de gevolgen van de voorgenomen beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de politie niet bevoegd is voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009, merkt Raad op dat *in casu* niet is betwist dat de bestreden beslissing werd ondertekend door een daartoe bevoegde ambtenaar, een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat het de politie was die verzoeker in dit verband heeft gehoord, houdt niet in dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een gebrek of dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad alle nuttige gegevens aan te brengen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 juni 2024 ten aanzien van de politie de volgende verklaringen aflegde:

“- Kan u zeggen sinds wanneer u in België bent en zo ja de datum vanaf op te geven?

- *Nee.*
- *Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden?*
- *Ja. Wil bij familie blijven*
- *Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?*
- *Nee.*
- *Is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland/het land waar u een internationale bescherming (asiel) vroeg? Indien asiel werd aangevraagd gelieve dan het land op te geven.*
- *Ja. Ik wil bij mijn familie blijven*
- *Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen?*
- *Nee.*
- *Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?*
- *Nee.*
- *Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België?*
- *Nee.*
- *Heeft u familie in België? Zo ja, wie?*
- *Ja. Neef, verder wegens moeilijke communicatie geen idee*
- *Heeft u familie in uw herkomstland?*
- *Ja.*
- *Is betrokkene slachtoffer van een misdrijf?*
- *Nee.*
- *Dient betrokkene een klacht in?*
- *Nee.*

Betrokkene verklaart bij zijn familie te willen blijven die in België gevestigd zijn.”

Hieruit blijkt dat de vraagstelling aan verzoeker verliep overeenkomstig het “formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling” dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker werd ondervraagd over het doel en de omstandigheden van zijn verblijf in België, mogelijke redenen die zich verzetten tegen een terugkeer, zijn gezondheidstoestand en de aanwezigheid van familie. Er kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat deze vraagstelling voor verzoeker niet duidelijk zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben.

In fine verklaarde hij nog bij zijn familie in België te willen verblijven. Er blijkt dus niet dat verzoeker melding maakte van een duurzame relatie met een Spaanse burger.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift stukken waaruit moet blijken dat hij op grond van een duurzame relatie een verblijfsaanvraag heeft ingediend in Spanje. Uit de voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat een verblijfsaanvraag werd ingediend. Er kan echter niet uit worden afgeleid welk gevolg aan deze aanvraag werd gegeven, noch of verzoeker in het bezit werd gesteld van een voorlopig verblijfsdocument voor de duur van het onderzoek van zijn aanvraag. Ter terechtzitting erkent de advocate van verzoeker hierover geen verdere informatie te hebben.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten werd rekening te houden met bepaalde aspecten van de zaak.

2.2.3. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht in hoofde van verzoeker. De zaak dient dan ook te worden beschouwd als een situatie van eerste binnenkomst of toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven

aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middelonderdeel, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een afweging van zijn gezinsbelangen, en wel als volgt:

“Betrokkene verklaart familie in België te hebben. Hij verklaart dat hij twee broers heeft die legaal in België verblijven. Tijdens een intakeverslag ICAM op 04.1.2024 verklaarde hij ook al bij een broer te verblijven. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoekers betoog bevat geen elementen die verhinderen dat zijn recht op gezinsleven in het land van herkomst op een normale en effectieve manier kan worden verdergezet. Evenmin zet hij uiteen waarom de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat verzoeker zijn gezinsleven in Spanje niet zou kunnen uitoefenen.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT